

[Krarup.]

endvidere fra Biskoppen over Københavns Stift, udtalt i Sagen, at det havde ikke noget at erindre mod dette Lovforslag. Men ved nærmere Overvejelse af Lovforslaget finder jeg alligevel, at Sagen ikke er saa ligetil. For det første vil en saadan Lov blive en Undtagelseslov for Færøerne, medmindre det er Meningen, at den skal være Forløber for en lignende Lovgivning her i Landet, og det tror jeg ikke, man blev enig om i en Fart. Dernæst vil en saadan Lov efter manges Mening være uheldig netop paa de isolerede Atlanterhavsøer med deres spredte Bebyggelse og rolige Levevilkaar, der tilskynder til en let Adgang til god Læsning, og hvor gode Bøger naturligvis faar større Udbredelse ved Omføring i Stedet for kun at blive forhandlet gennem Boghandlere og andre handlende, til hvem der tit er lang Vej.

Disse Bevillinger til Kolportage efter Loven af 16. December 1910 er fortrinsvis givet til kirkelige Selskaber og Foreninger, saadan som der allerede er redegjort for det her. Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at det er ikke ubetydeligt, hvad der paa den Maade bliver omsat af Bøger. Et Forlag her i Landet, der har som Specialitet kristelige Bøger — jeg tænker paa O. Lohses Forlag, der arbejder i meget nøje Forbindelse med Folkekirken — afsætter Aar efter Aar Bøger for ca. 6 000 Kr. oppe paa Færøerne, Bøger som Bibler, Salmebøger, Andagtsbøger, kristelige Fortællinger og Studiebøger om Hedningemission og den Slags.

Nu vil man maaske sige, at foruden disse gode og lødige Bøger giver Bevilningen ogsaa Mulighed for at udsprede mindre lødig, ja endogsaa skadelig Litteratur, saaledes som det faktisk er gjort af de mange sekteriske Samfund, der findes oppe paa disse Øer. Jeg har særlig hæftet mig ved et af dem, Jehovas Sendebud hedder det, som har en ualmindelig paagaende Agitation for sine Bøger. Jeg staar her med tre af disse Skrifter i min Haand, og værre Arter af det, der kaldes kristelig Litteratur, har jeg aldrig været ude for, og jeg henstiller til ærede Medlemmer, som har Lyst til at gøre sig et Begreb om, hvilken Vranglærdom der gennem saadan Kolportage bliver udspremt paa Færøerne, at henvende sig til mig og faa disse Smaapjecer. Det er en

paagaende Agitation for Bogsalg, som netop denne sekteriske Virksomhed udfolder. I et Aar blev der solgt 22 Mill. Stkr., og i Løbet af 10 Aar var Oplaget oppe paa 130 Millioner af disse uanstændig daarligt skrevne Skrifter, saa jeg forstaar godt, at Lagtinget kunde ønske at bremse en saadan Virksomhed. Jeg kan kun ønske, det bliver saa vanskeligt som muligt at sælge den Slags Bøger, men jeg synes ligesom gamle Wessel, at det til Dels er for Smed at rette Bager, om man lader værdifuld Kolportage undgælde derfor. Og saa mener jeg i øvrigt, at den gamle Grundlovssparagraf, hvorefter den evangelisk-lutherske Folkekirke støttes af Staten, maatte kunne komme til Anvendelse i dette Tilfælde, saa at der fra Bevillingsmyndighedernes Side blev gjort Forskel paa sekterisk Vranglære og god, opbyggelig Litteratur, skrevet i Folkekirkens Aand.

I Bemærkningerne til Lovforslaget anføres, at dette Lovforslag fremkommer efter en enstemmig Indstilling fra Færøernes Lagting. Dermed forholder det sig saadan, som det allerede er nævnt, og som jeg maagente, at der var 17, der stemte for Indstillingen, medens 7 undlod at stemme. Efter den Praksis, der er gældende i Lagtinget, vil det imidlertid sige, at der lige saa godt kunde være 7, der stemte imod, fordi man har den Forretningsgang deroppe, at man ikke stemmer imod; hvis over Halvdelen undlader at stemme, er Forslaget bortfaldet.

Der er ogsaa en anden Ting, som jeg synes, man skulde hæfte sig ved, og det er, at denne Afstemning gjaldt et ændret Forslag. Det vilde interessere mig og vel flere at se, hvad der stod i det oprindelige Forslag, der var indgivet til Lagtinget. Rime- ligvis har denne formelt enstemmige Indstilling paavirket baade Amtmandens, Provstens, Biskoppens og Kirkemisteriets Stilling til Forslaget. Men da Sagen synes mig at have en ikke ringe Betydning, tillader jeg mig at foreslaa, at Lovforslaget underkastes en Udvalgsbehandling, for at man kan faa oplyst, hvad det oprindelige Forslag gik ud paa, og for at faa oplyst, om der ikke i Erklæringerne fra Provsten og Færøerne og fra Biskoppen over Københavns Stift var taget visse Forbehold. Sagen har jo ikke saa stor Hast, saa man kunde nok